

DR. NEVZAT GÜNDAĞ'I KAYBETTİK

NEVZAT GÜNDAĞ (1954-2020)

21 Mayıs 1954'te babasının görevi sırasında Kayseri'de doğmuştur. İlköğretimi Ankara Şehitlik İlkokulu'nda, ortaokulu Yenimahalle Kız Lisesi'nde, lise öğrenimini ise Ankara Yenimahalle Mustafa Kemal Lisesi'nde tamamlamıştır.

Lisans eğitime Ankara Üniversitesi İlahiyat Fakültesinde devam etmiş ve 1978'de mezun olmuştur. Hacettepe Üniversitesi Atatürk İlkeleri ve İnkılap Tarihi Enstitüsü'nde 1985'de Yakın Çağ Ana Bilim Dalı üzerine yüksek lisansını tamamlamıştır. Aynı yıl Hacettepe Üniversitesi Tarih Bölümü'nde Araştırma Görevlisi olarak göreve başlayan Gündag, 1994'te doktorasını tamamlayarak "doktor" unvanı almıştır.

Gündag, Yardımcı Doçent Doktor olarak 1995'te Pamukkale Üniversitesi Tarih Bölümü'nde görevine başlamıştır. Akademik kariyeri boyunca birçok makale ve kitap yazarak tarih bilimine katkı sağlamıştır. Evli ve iki çocuk babası olan Nevzat Gündag 11 Kasım 2020 tarihinde Denizli'de vefat etmiştir.

Değerli Dostun Arkasından Birkaç Söz

Nevzat Gündoğ Bey ile ilk kez 1995 yılında tanıştım. Hocamız Ankara'dan gelmiş ve Fen-Edebiyat Fakültesi Tarih Bölümünde yardımcı doçent olarak göreve başlamıştı. Ben de o tarihlerde Üniversitemizin Eğitim Fakültesi Sosyal Bilimler Eğitimi Bölümü Tarih Öğretmenliği Anabilim dalında yardımcı doçenttim. Daha ilk tanıştığımız anda güler yüzü ve olgun tavırları ile dikkatimi çekmişti.

Nevzat Gündoğ Bey'in, İlahiyat Fakültesi lisansına sahip olduğunu öğrenince bölüm başkanı olarak kendisinden Eğitim Fakültesinde Tarih Öğretmenliği Anabilim Dalının İslam Tarihi derslerini de okutmasını teklif etmiştim. Bizi kırmadı ve İslam Tarihi derslerini verdi.

Tarihin bir cilvesi olarak Dünya Bankası Projesi çerçevesinde 1999 yılında Eğitim Fakültesi'nin Sosyal Bilimler Eğitimi Bölümü Tarih Öğretmenliği kapatıldı. Biz mevcut öğrencilerimizi mezun edinceye kadar görevimize devam edecektik. Bölüm öğretim üyeleri olarak YÖK'ün tanıdığı bir hak ile Fen-Edebiyat Fakültesi Tarih Bölümüne geçiş yaptık. Fen-Edebiyat Fakültesi henüz kendi binasında değildi. Mühendislik Fakültesi'nin üçüncü katındaydı. Tarih bölümünün sadece tek ve küçük bir odası vardı. O küçük odaya üç masa üç koltuk, iki sandalye konulmuştu.

Gerçekten o günün şartları zordu. Ben de koltuk ve masaların sahipleri olduğu için boş buldukça o iki sandalyeden birine oturuyordum. Birkaç gün geçmedi, Nevzat Bey hocam bana; *"Sevgili hocam malum imkansızlıklar karşısındayız. Ben de üzülüyorum. Ancak sizden bir şey isteyeceğim. Bu koltuk ve masa devletin koltuk ve masası. Bu masa ve koltuk boş olduğu müddetçe sizin de masa ve koltuğunuzdur. Devletin malıdır. Lütfen rahatça kullanınız"* dedi. İlk tanıştığım anda üzerimde yarattığı olumlu havanın hiç bozulmadan tüm gerçekliği ile devam ettiğini görmekten çok mutlu oldum. Hocam ile aynı masayı bir süre paylaşmış olduk.

Daha sonra Fen-Edebiyat Fakültesi'nin kampüs içinde tamamlanan binasına taşınıldı. Orada da Nevzat Bey ile çok uzun yıllar aynı odada oturma onuruna sahip oldum. (Odalar zaman zaman değişti ama biz ayrılmadık) Nevzat Bey hocam, iyi bir arkadaş, iyi bir dost idi. Kendisini ilk tanıdığım günlerde "Nevzat Bey" diye hitap ediyordum. Zaman geçtikçe bu resmiyet ortadan kalktı ve artık benim için "Nevzat Abi" oldu. Hatta son yıllarda *"Canım Abim"* diye hitap ediyordum. 1995'ten itibaren 2020'ye kadar paylaşıldıkça büyüyen bir dostluğumuz oldu.

Canım abim dostluğa fazlasıyla değer verirdi. Dostlarına her zaman kol ve kanat gererdi. Dostlukları sağlam ve güçlü idi. Sohbeti ile dostlarını besleyen bir zenginliğe sahipti. Önceleri bu sohbetlerin ayrılmaz parçası çay iken son yıllarda kahve olmuştu. Odaya gelirken odada olup olmadığını öğrenmeden iki kahve ile gelirdi. O kadar mütevazı bir insan idi ki, sohbet yapacağımız zaman masasından kalkar ve masamın önündeki koltuğa otururdu. Son derece samimi ve sakin bir dille konuşur, ben veya dostlar bir şey söylerse dikkatle dinlerdi.

Hayat bu, insanın karşılaştığı birçok zorluk ve sıkıntılar oluyor. Ancak o bütün bu sıkıntılardan arınmış gibi hemen hemen her zaman güler yüzlü ve mutluydu. O'nu mutsuz şekilde ya bir ya da iki kez görmüşümdür. Hemen hemen her şeye tahammülü vardı, ancak haksızlığa ve saygısızlığa ise hiç tahammül edemezdi. O örnekler işte bu iki durum dışında asla yaşanmamıştır.

Canım abim, benim gördüğüm kadarıyla iyi bir babaydı. Evlatlarına karşı müthiş bir güveni, sevgisi ve inanılmaz bir hitabeti vardı. Çocukları ile konuşurken üst bir makam tarafından mülakata girmiş aday gibi çok ama çok naif bir hal takınırdı. Öylesine saygı ile hitap ederdi ki beni hayretlere düşürürdü. Bu davranışı beni öylesine etkilemiştir ki, benim

çocuklarıma davranışımı değiştirmiştir. Çünkü bu davranışın erdemli, saygılı ve sevgili bir insan, değerli bir “hanımefendi”, değerli bir “beyefendi” yetiştirmenin anahtarı olduğunu göstermiştir.

Öğrencilerine karşı duruşu yeri geldiğinde bir baba şevkati ile sıcak ve müşfik, yeri geldiğinde bir babanın sertliğinde mesafeli idi. Kendisini sadece öğrenci yetiştiren bir kişi olarak görmezdi. İnsan yetiştiren insan olarak görür, bir davranış bir tutum bozukluğu, bir nezaketsizlik görür ise usulünce ikaz ederdi. Fazla müşfik davranmanın şımartacağını, fazla sertliğin uzaklaştıracağını düşünür ve dengesini iyi kurardı. Tüm öğrencileri ile gurur duyardı ve her zaman “*Hocam, bunlar bizim hazır evlat*” derdi.

Canım abim iyi bir akademisyendi. Kalemî güçlüydü. Belki yabancı dil konusunda yaşadığı sıkıntılar, belki kalemî çok “titiz” ve “özenli” kullanışı O’nun yazma konusundaki heyecanını zayıflatmıştı.

Canım abim; dostluğa değer verir demiştim. O dostlarını, dostları da O’nu arayıp sorardı. Vefatından yaklaşık bir hafta önce aradı ve uzun ve sıcak bir sohbet ettik. Ama sohbette nasıl söylenir bilemiyorum, bana bir şey söylemek istiyordu da söyleyemiyordu şeklinde bir durumu vardı. Telefonu kapattık. İçim rahat etmedi. Ben kendisini tekrar aradım ve “Canım abim sen bana bir şey diyecektin de vaz mı geçtin? Abi, konuşmandan böyle bir hisse kapıldım” dedim. Güldü ve “Yok be Ercanım. Hiç senden çekinir miyim, özledim onun için aradım” dedi.

Oysa gönlü büyük, güzel insan ebedi hayata geçerken dostlarını arayıp tek tek nazikçe “Allahısmarladık” diyormuş.

Allah rahmet eylesin, mekanın cennet olsun canım abim.

Prof. Dr. Ercan HAYTOĞLU